

Księga Daniela - numer 25

Odślonięcie schyłku Babilonu: proroczy fragment od Nabuchodonozora do Belszazara

Jeff Pippenger
2023-12-20

Upadek Baltazara w rozdziale piątym miał swój pierwowzór w upadku Nabuchodonozora w rozdziale czwartym.

„Do ostatniego władcy Babilonu — jak, w sensie typologicznym, do jego pierwszego władcy — dotarł wyrok Boskiego Czuwającego: «Królu, ... tobie to powiedziano: Królestwo odeszło od ciebie». Daniel 4:31.” Prorocy i królowie, 533.

Nabuchodonozor reprezentuje początek, a Belsazar koniec królestwa, które panowało przez siedemdziesiąt lat i tym samym symbolizowało panowanie bestii z ziemi z trzynastego rozdziału Apokalipsy (Stany Zjednoczone), która miała panować w czasie, gdy nierządnicą z Tyru (papieżstwo) była zapomniana.

I stanie się w owym dniu, że Tyr będzie zapomniany przez siedemdziesiąt lat, według dni jednego króla; a po upływie siedemdziesięciu lat Tyr zaśpiewa jak nierządnicą. Izajasza 23:15.

Nabuchodonozor zatem reprezentuje początek Stanów Zjednoczonych, a Belsazar reprezentuje koniec Stanów Zjednoczonych. Nabuchodonozor reprezentuje początek rogu republikańskiego i początek rogu protestanckiego. Belsazar reprezentuje koniec rogu republikańskiego i rogu protestanckiego.

Kara, która spadła na Nabuchodonozora, trwała „siedem czasów”. Opowieść o tym, że Nabuchodonozor żył jak zwierzę przez dwa tysiące pięćset dwadzieścia dni została wykorzystana przez Williama Millera w jego zastosowaniu „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26, choć nie odniósł się on do dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu, symbolizowanych w sądzie Belsazara.

A oto napis, który został napisany: MENE, MENE, TEKEL, UFARSIN. Taka jest wykładnia tego: MENE: Bóg policzył twoje królestwo i zakończył je. TEKEL: Zostałeś zważony na wadze i znaleziony zbyt lekkim. PERES: Twoje królestwo zostało podzielone i dane Medom i Persom. Daniela 5:25-28.

Poza interpretacją, jaką Daniel przypisał tajemniczemu napisowi na ścianie, słowa "mene" i "tekel" oznaczają miarę wagi, a słowa te oznaczają także określoną wartość monetarną (Księga Wyjścia 30:13, Księga Ezechiela 45:12). "Mene" to pięćdziesiąt syklów, czyli tysiąc ger. "Mene, mene" zatem równa się dwóm tysiącom ger. "Tekel" to dwadzieścia ger. Dlatego "mene, mene, tekel" równa się dwóm tysiącom dwudziestu ger. "Upharsin" znaczy "dzielić" i dlatego oznacza połowę "mene" oraz reprezentuje pięćset ger. Łącznie reprezentują sumę dwóch tysięcy pięciuset dwudziestu.

Ostatnie odniesienie Siostry White wskazuje, że Belsazar był typologicznie przedstawiony przez Nabuchodonozora, ale w szczególności podkreśliła sąd, który dotknął ich obu, a oba te sądy są przedstawione jako symbol „siedmiu czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. Istnieje kilka określeń, którymi Pismo Święte posługuje się, aby przedstawić „siedem czasów” z Księgi Kapłańskiej 26. Jeremiasz przedstawia je jako gniew Boży.

Jakże Pan okrył córkę Syjonu chmurą w swoim gniewie i strącił z nieba na ziemię ozdobę Izraela, i nie wspominał o swoim podnóżku w dniu swego gniewu! Pan pochłoniął wszystkie siedziby Jakuba i nie zlitował się; w zapalczywości swojej obalił twierdze córki Judy, strącił je na ziemię; zbzczył królestwo i jego książąt. W swojej gwałtownej zapalczywości odciął wszelki róg Izraela; cofnął swoją prawicę przed oblicza wroga i zapłonął przeciw Jakubowi jak płomienny ogień, który pożera dokoła. Napiął swój łuk jak nieprzyjaciół; stanął z prawicą jako przeciwnik i pozabijał w przybytku córki Syjonu wszystko, co było miłe oku; wylał swą wściekłość jak ogień. Pan stał się jak nieprzyjaciół: pochłoniął Izraela, pochłoniął wszystkie jego pałace; zburzył jego twierdze i pomnożył u córki Judy żalobę i lament. I gwałtem usunął swój przybytek, jakby był z ogrodu; zniszczył jego miejsca zgromadzeń; Pan sprawił, że w Syjonie zapomniano o uroczystych świętach i sabatach, i w uniesieniu swego gniewu wzgardził królem i kapłanem. Pan odrzucił swój ołtarz, wzgardził swoją świątynią, wydał w ręce wroga mury jej pałaców; w domu Pana podnieśli wrzawę jak w dzień uroczystej uczy. Pan postanowił zburzyć mur córki Syjonu; rozciągnął sznur, nie cofnął swej ręki od niszczenia; dlatego sprawił, że wał i mur lamentują; razem osłabły. Lamentacje 2:1-8.

Gniew Pana jest przedstawiony jako „zapalczywość jego gniewu”, a jego gniew spadł zarówno na północne, jak i na południowe królestwo Izraela. Dlatego Księga Daniela mówi o „pierwszej” i „ostatniej” zapalczywości. Jeremiasz wskazuje na „sznur”, który Pan „rozciągnął”, gdy wymierzał swój gniew przeciw swojemu wybranemu ludowi. O tym sznurze wspomina się także w Drugiej Księdze Królewskiej.

I Pan przemówił przez swoich sług, proroków, mówiąc: Ponieważ Manasses, król Judy, dopuścił się tych obrzydliwości i postępował bardziej niegodziwie niż wszyscy Amoryci, którzy byli przed nim, i także Judę doprowadził do grzechu swoimi bożkami, przeto tak mówi Pan, Bóg Izraela: Oto sprowadzę na Jerozolimę i na Judę takie nieszczęście, że każdemu, kto o nim usłyszy, w obu uszach zadźwięczy. I rozciągnę nad Jerozolimą sznur Samarii i pion domu Achaba; i wytrę Jerozolimę, jak się wyciera naczynie, wycierając je i odwracając do góry dnem. I porzucę resztę mojego dziedzictwa i wydam ich w ręce ich nieprzyjaciół; i staną się łupem i zdobyczą dla wszystkich swoich nieprzyjaciół. 2 Księga Królewska 21:10-14.

„Linia” gniewu Bożego, czyli Mojżeszowe „siedem razy”, została najpierw rozciągnięta nad królestwem północnym (domem Achaba), a następnie nad Judą. Innym biblijnym określeniem „siedem razy”, wywodzącym się z Księgi Kapłańskiej 26, jest termin „rozproszenie”.

Wtedy i ja będę postępował przeciw wam w zapalczwym gniewie; i ja, właśnie ja, ukarzę was siedemkrotnie za wasze grzechy. I będziecie jeść ciała swoich synów, i ciała swoich córek będziecie jeść. I zniszczę wasze wyżyny, i powalę wasze posągi, i rzucę wasze trupy na trupy waszych bożków, a moja dusza będzie się wami brzydzić. I obrócę wasze miasta w ruinę, i

doprowadzę wasze świątynie do spustoszenia, i nie będę czuł miłej woni waszych wonności. I obrócę kraj w spustoszenie, a wasi wrogowie, którzy w nim zamieszkają, będą tym zdumieni. I rozprószę was wśród pogan, i będę ścigał was mieczem; a wasza ziemia będzie spustoszona, a wasze miasta w ruinie. Wtedy ziemia nacieszy się swoimi szabatami, przez cały czas, gdy będzie leżała spustoszona, a wy będziecie w ziemi waszych wrogów; wtedy ziemia odpocznie i nacieszy się swoimi szabatami. Przez cały czas, gdy będzie leżała spustoszona, będzie odpoczywać, ponieważ nie odpoczywała podczas waszych szabatów, gdy na niej mieszkaliście. Księga Kapłańska 26:28-35.

Rozproszenie wśród pogan wypełniło się na Danielu, gdy został uprowadzony jako niewolnik do Babilonu, w czasie uprowadzenia Jojakima do niewoli. Wtedy, gdy Daniel przebywał w "ziemi nieprzyjaciół", ziemia odpoczywała i obchodziła "swoje szabaty". Druga Księga Kronik informuje nas, że okres ten wynosił siedemdziesiąt lat Jeremiasza, które Daniel zrozumiał w rozdziale dziewiątym.

A ocalałych od miecza uprowadził do Babilonu; i tam byli sługami jego i jego synów aż do panowania królestwa perskiego, aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane ustami Jeremiasza, aż ziemia odprawiła swoje szabaty; przez cały czas swego spustoszenia odprawiała szabat, aż do wypełnienia siedemdziesięciu lat. A w pierwszym roku Cyrusa, króla Persji, aby się spełniło słowo Pana wypowiedziane ustami Jeremiasza, Pan pobudził ducha Cyrusa, króla Persji, tak że ogłosił on w całym swoim królestwie, również na piśmie, co następuje: Tak mówi Cyrus, król Persji: Wszystkie królestwa ziemi dał mi Pan, Bóg niebios, i On nakazał mi zbudować Mu dom w Jerozolimie, która jest w Judzie. Kto więc spośród was należy do Jego ludu? Niech Pan, jego Bóg, będzie z nim i niech wstąpi. 2 Księga Kronik 36:20-23.

Określenie „rozproszenie” jest symbolem „siedmiu czasów”. Sąd nad Nabuchodonozorem polegający na „siedmiu czasach” życia jak zwierzę zapowiadał sąd nad Belszazarem, przedstawiony przez mistyczne słowa na ścianie: „mene, mene, tekel upharsin”. Sąd Belsazara został przedstawiony przez napis, którego wartość równała się dwóm tysiącom pięciuset dwudziestu, tej samej liczbie dni, przez które Nabuchodonozor żył jak zwierzę, i tej samej liczbie lat przedstawionej w „siedmiu czasach” z dwudziestego szóstego rozdziału Księgi Kapłańskiej.

Sąd nad Belszazarem, którego typem był sąd nad Nabuchodonozorem, był symbolicznie przedstawiony przez "siedem czasów", a oba te sądy przedstawiały "upadek Babilonu", który jest symbolem poselstwa drugiego anioła. Pierwszy upadek Babilonu nastąpił, gdy runęła wieża Nimroda.

A cała ziemia miała jeden język i jedną mowę. I stało się, gdy wędrowali ze wschodu, że znaleźli równinę w ziemi Szinear; i tam zamieszkali. I mówili jeden do drugiego: Chodźcie, uczynimy cegły i dokładnie je wypalmy. I mieli cegłę zamiast kamienia, a smołę mieli za zaprawę. I rzekli: Chodźcie, zbudujmy sobie miasto i wieżę, której szczyt sięgałby nieba; uczynimy sobie imię, abyśmy nie zostali rozproszeni po powierzchni całej ziemi. I Pan zstąpił, aby zobaczyć miasto i wieżę, które budowali synowie ludzcy. I Pan rzekł: Oto lud jest jeden i wszyscy mają jeden język; a to jest początek ich dzieła, i teraz nic nie będzie dla nich niemożliwe, cokolwiek zamierzają uczynić. Chodźcie, zstąpmy i tam pomieszajmy ich język,

aby jeden nie rozumiał mowy drugiego. Tak więc Pan rozproszył ich stamtąd po całej powierzchni ziemi; i przestali budować miasto. Księga Rodzaju 11:1-8.

Podczas sądu nad Babel, który był sądem nad Nimrodem, Pan „rozproszył” buntowników Nimroda po „obliczu całej ziemi”. Nimrod i jego poplecznicy wiedzieli, że ich bunt sprawi, iż zostaną rozproszeni, gdyż mówili, że motywacją do budowy wieży i miasta było „uczynimy sobie imię, abyśmy nie zostali rozproszeni po obliczu całej ziemi”.

„Imię” w sensie proroczym jest symbolem charakteru. Charakter, jaki ustanowili Nimrod i jego poplecznicy, jest reprezentowany przez ich uczynki, bo po owocach poznaje się charakter. Owocem buntu Nimroda, a więc symbolem jego charakteru, była budowa wieży i miasta. „Wieża” jest symbolem kościoła, a „miasto” jest symbolem państwa. Imię buntowników Nimroda, reprezentujące ich charakter, oznaczało połączenie kościoła i państwa; połączenie to bywa też symbolicznie przedstawiane jako obraz bestii.

W fragmencie identyfikującym upadek Babel wyrażenie „go to” powtarza się trzykrotnie. Trzeci raz pojawia się, gdy Bóg przynosi sąd pomieszania ich języków i rozproszenia ich po całej ziemi. Pierwsze „go to” było przygotowaniem do drugiego „go to”, kiedy zbudowali swoje miasto i wieżę. Gdy podczas drugiego użycia wyrażenia „go to” ukończyli swoje dzieło, Bóg zstąpił, aby osobiście przyjrzeć się ich buntowi. Trzecie „go to” było sądem, a drugie „go to” było widoczną próbą. Pierwsze „go to” przedstawia ich pierwszą porażkę, a proroczo trzykrotne wyrażenie „go to” wskazuje na trój etapowy proces próby ewangelii wiecznej. W świadectwie o buncie i upadku Nimroda jest znacznie więcej informacji, ale my jedynie wskazujemy, że przy pierwszym upadku Babilonu (Babel) zostaje wskazany symbol „siedmiu czasów”, przedstawiony przez „rozproszenie”. Sąd nad Nimrodem został przedstawiony przez rozproszenie, nad Nebukadnezarem — przez „siedem czasów”, a nad Belsazarem — przez „dwa tysiące pięćset dwadzieścia”.

Znak Alfy i Omegi wskazuje, że linia proroctwa przedstawiona w rozdziałach czwartym i piątym jest poselstwem późnego deszczu drugiego anioła oraz Wołaniem o północy. Linia rozpoczyna się upadkiem Babilonu przedstawionym przez Nabuchodonozora, co wskazuje na rok 1798, kiedy duchowy Babilon (papstwo) po raz pierwszy upadł. Następnie na końcu tej linii upada Babilon Belsazara, co wyznacza początek postępującego upadku duchowego Babilonu (czyli znów papstwa), rozpoczynającego się wraz z kryzysem prawa niedzielnego. Na początku tej linii są dwaj świadkowie upadku Babilonu, a na jej końcu – również dwaj. Logika prorocza rozpoznaje znak wielkiego Początku i Końca, dostrzegając zarazem, że temat upadku Babilonu jest poświadczony przez czterech świadków w linii przedstawionej w rozdziałach czwartym i piątym Księgi Daniela.

W relacji typu i antytypu między Nabuchodonozorem a Baltazarem, w odniesieniu do dni ostatecznych, znajdujemy bestię wychodzącą z ziemi w postaci podobnej do baranka, reprezentowaną przez Nabuchodonozora, a następnie, gdy mówi jak smok, widzimy Baltazara. W relacji proroczej róg republikański, kierowany przez Konstytucję Stanów Zjednoczonych, jest reprezentowany przez Nabuchodonozora, a obalenie Konstytucji — przez Baltazara. Zobaczymy także Nabuchodonozora jako mądrą pannę, a Baltazara jako głupią pannę.

Będziemy kontynuować nasze rozważania nad czwartym i piątym rozdziałem Księgi Daniela w następnym artykule.

Belsazar otrzymał wiele sposobności do poznania i pełnienia woli Boga. Widział, jak jego dziadek Nebukadnezar został wygnany ze społeczności ludzkiej. Widział, jak rozum, którym pysznił się dumny monarcha, został odebrany przez Tego, który go dał. Widział, jak król został wypędzony ze swego królestwa i stał się towarzyszem polnych zwierząt. Lecz umiłowanie przez Belsazara rozrywek i samouwielbienia zatarło nauki, o których nigdy nie powinien był zapomnieć; i dopuścił się grzechów podobnych do tych, które ściągnęły na Nebukadnezara surowe wyroki. Zmarnował łaskawie dane mu sposobności, zaniedbując wykorzystanie dostępnych mu okazji, by poznać prawdę. „Co mam czynić, aby być zbawionym?” — to było pytanie, obok którego wielki, lecz nierozumny król przechodził obojętnie.

Oto niebezpieczeństwo dzisiejszej bezmyślnej, lekkomyślnej młodzieży. Ręka Boża zbudzi grzesznika, tak jak zbudziła Belsazara, lecz dla wielu będzie już za późno na nawrócenie.

Władca Babilonu miał bogactwa i chwałę, a w pysznym folgowaniu sobie wyniósł się przeciwko Bogu nieba i ziemi. Ufał własnemu ramieniu, nie przypuszczając, że ktokolwiek odważy się powiedzieć: 'Dlaczego to czynisz?' Lecz gdy tajemnicza ręka kreśliła litery na ścianie jego pałacu, Belshazzar ogarnął lęk i zamilkł. W jednej chwili został całkowicie pozbawiony sił i unижony jak dziecko. Uświadomił sobie, że jest zdany na łaskę Kogoś większego niż on sam. Drwił z rzeczy świętych. Teraz jego sumienie się przebudziło. Uświadomił sobie, że miał przywilej poznać i pełnić wolę Bożą. Historia jego dziadka stanęła mu przed oczyma równie wyraźnie jak napis na ścianie. Bible Echo, 25 kwietnia 1898.